

Tot ha canviat...
Vols marxar... no deixar-te veure més.
Per mirades que et són quotidianes.
Vols lliurar-te a llocs llunyans,
on t'acullin uns nous braços
i sentir-te estimada...
tant ho desitges... que sense adonar-te'n,
oblidaràs l'estima que et tenim ja.
Vagis on vagis...
sempre seràs Dona d'Aigua...
i per tant, encisaràs al teu voltant.
Abandonaràs els que més estimes,
sense adonar-te'n...
és l'aigua, que et dóna la Vida...
i en canvi, en busques una de nova.
Que tinguis sort i amor al teu voltant,
tant, com el que ara vols ignorar...
Et mereixes el millor de la Vida!

Tot ha canviat..Marcin Martí

Girona 2013

Il3tratura

Tot ha canviat
Todo ha cambiado

Rachel B. · Cristina Segador · Melindritis · Miracle Sala ·
Isabel Mora · MÊMÊ · Elfreelang · Rosa I.
· Blue instant · Joan Gasull · Maria Consol Flors · M^a
Amparo Carretero · Mònica Huix-Mas · Angie B. Albelda ·
Òscar Ramírez · Lourdes · Assumpció Costals
· Carme Solà · Cristina Ferré · Maria Teresa Galán..et alt.

coordinació: Núria Villena

Projecte de:

Amb la col·laboració de:

a'p

ad'art

plataforma per la difusió i promoció cultural

GEiEG

“Tot ha canviat” vas dir i jo vaig pensar, que no podia ser, que era una distorsió cognitiva... al capdavant, “tot” és només un palíndrom de tres lletres. “Tot ha canviat”.... és una oració impersonal on no queda clar si “tot” és subjecte o és complement... o potser estimat et refereixes a Thot? Thot , déu de la saviesa, creador del llenguatge, del calendari i l'escriptura...Thot ha canviat... no dius el que ha canviat o si ha canviat ell mateix... Sí Thot ha canviat i ara és alhora ibis i babuí... hermetisme ignot del moment present.

Todo ha cambiado. De lejos mi ciudad ya no rezuma aire de amistad. Colores en vano decoran fachadas. Es la gente la que no siente, es el mundo el que padece. Mi ciudad qué lejos estamos de ayer y qué pronto de un mañana obscuro... Antes caminaba por calles vacías ahora por calles ciegas. Qué lejos, qué lejos queda el arte del sentido. El sentido del sendero de la gente que siente y padece entre luces y neones.

Tot ha canviat des que vaig tornar. Els pantalons no reconeixen les meves cames, les sabates no s'avenen amb els meus peus, els sostenidors no caben dins els meus pits, les samarretes no em passen pel coll. No havia vist mai abans vetes de color verd en els meus ulls, i passo i repasso la mà pels cabells, estranyament llargs i forts. Els meus passos i gestos són diferents, decidits, i em sento més forta fins pujant escales. Començo a pensar que allò que va passar a l'aeroport de Nuuk no va ser només una confusió de passaports.

TOT HA CANVIAT i sembla que no, però, el fet que ploqui estova la terra i els regalims deixen les fulles brillants, ben bé de xarol. Passo el tràmec per la rega, faig solcs i arreglero els enciams en una orientació precisa nord-sud. La bomba del pou no es vol engegar, un d' aquests dies ha de venir el mecànic a donar una ullada. Un cop en Nil i l'Anna enllesteixin l'entrepà que mengen, començaran a plantar les carabasseres, aubergínies i cogombres. A la terrassa que separa que separa la caseta del magraner hi posarem el balancí lila.

Tot ha canviat, les rectes són corbes, les lletres tomates, les plomes claus i les flors núvols. Les exposicions de pintures marquen el canvi de l'embogiment del món a través dels llenços on les corbes cobreixen els espais, les tomates s'apilonen, els claus radiquen a tot arreu i els núvols apareixen pels racons. Tot i que el cervell de la gran majoria d'ulls observen les corbes com a rectes, les tomates com a lletres, els claus com a plomes i els núvols com a flors, tot ha canviat. Solament, però, pels que han viscut la vida fora de la realitat.

Tot ha canviat, Eusebi. Quan em va tocar la loteria semblava que allò era l'inici d'una felicitat eterna, lluny de la hipoteca i dels malabarismes econòmics que havíem de fer per tirar endavant. Però els diners m'han girat la Juanita com es gira un mitjó. Ara es fa dir Joanne i ha agafat uns aires de marquesa que fan riure. El pitjor de tot és que s'avergonyeix de mi, d'un trist operari que no ha canviat ni canviarà mai. Fa mesos que fem vides separades. No ho diguis als pares, que patirien. Una abraçada. Ignasi.

Tot ha canviat... poc a poc, des que vares marxar. Aquesta nit, mentre la lluna creix i les estrelles llueixen damunt el meu univers, sento com m'allibero de la meva crua realitat. Sensacions que m'envaeixen l'ànima, desfermen portes molts temps oblidades. Em poso a llegir embolcallada pel vel de l'esperança, acompanyada per l'alegria de poder escollir.

Tot ha canviat..... El temps ha esborrat aquella passió sense mesura, on el desig apagava les paraules abans de sortir, donant pas al joc dels cossos entrellaçats en aquelles guerres on la pau només arriba amb els dos vençuts. Un món fantàsticament irreal. Ara les paraules surten més sinceres que mai, omplint els buits de la passió, de vegades tendres, altres verinoses, però sempre reals. Tanta veritat ens fa anhelar allò que va ser l'espurna del lligam, no ens enganyem, no ens donem per vençuts i amb les paraules ben jugades ho tindrem tot, fantàsticament real.

TOT HA CANVIAT. Era un dia fred, d'hivern. Havien passat el dia junts, amb amics. Formaven part d'una colla d'amics. Al vespre, al poc de separar-se, actuant aparentment per un impuls, ella el va trucar. Sense saber per què. El necessitava tornar a veure. Varen quedar, com altres vegades, per xerrar una estona. Estaven a gust l'un amb l'altre. Aquella nit, després d'una llarga conversa, totalment imprevista, perdent la noció del temps, tot va començar a ser diferent. I ella pensa cada dia en aquella trucada que ha canviat la seva vida, espera que per SEMPRE.

Tot ha canviat en l'argument dels darrers temps. Ha deixat d'escriure per evitar justificar paraules i ha mudat la pell, el cos i l'ànima al darrer full malversat per dues paraules ara perdudes inútilment: Amor Particular. Missatge breu mai entès com a esperança d'una estrofa molt més llarga anomenada certesa. S'ha abandonat al joc de la cadira que li permet, tan sols, el gest de bellugar les parpelles, ara instal·lades rere la finestra. El sol que el cega vagament i sense pauses. Esdevé un moble més a les pròpies runes esmorteïdes a cop de fracàs, a la cambra de l'adéu.

Tot ha canviat,
Quan vaig aixecar el vol la ciutat semblava adormir-se en els seus propis i foscos pensaments.
La gent es folrava en peluts abrics d'hivern i baixaven la mirada al fred que els tallava la respiració.
Però en pocs segons, tot ha canviat.
Ha canviat la meva visió del món que ara és plena de llum.

Tot ha canviat: la llum, la calor, l'espai.
Tot ha canviat: el dia, la nit, la primavera, l'estiu.
Tot ha canviat, des que vam néixer res és igual.
La nostra alçada ens va fent canviar el nostre punt òptic de veure les coses, i la nostra experiència ens fa canviar el nostre punt de valoració d'aquestes mateixes coses.
Tot ha canviat: el meu cor ara és teu. Des que has entrat en ell tota la resta del meu món no és el mateix.
Només hi ha una cosa que no ha canviat: el teu nom, Vida.

Tot ha canviat.

Recordo, com si fos ara, la vegada que sense voler em vas trepitjar. De seguida em vaig sentir atret per tu i vaig tenir el pressentiment que mai més me n'apartaria, i que si ho feia, alguna cosa de mi quedaria incrustada en tu per sempre més.

La teva sola ondulada era la més bonica que mai m'havia trepitjat, era com les ones del mar, fins i tot el seu color m'excitava, i jo m'amagava tot resseguint el seu dibuix. Però de seguida em vas descobrir i em vas maltractar perquè només era un pobre xiclet.

[I]Tot ha canviat, el trasbals s'ha amortit apagant-se dolçament en fugir del poder de la suggestió, res de sexe efervescent, cap convulsió al diafragma entorpint la respiració, prou de galops de cor esbojarrat, recuperada de l'absència mental i el parlar entorpit, perdut el somriure permanent que l'enximpleix, desaparegut el tremolor de cames i la torpor de les mans, esborrada la vermellor sobtada de les galtes.

[II]Tot ha canviat... L'ha tornada a mirar.

Tot ha canviat des que et vaig veure al cafè fa tres anys. Era un clàssic local on animats grups jugaven als escacs, la botifarra o al dòmino picant les fitxes contra les taules de marbre. Omplia l'ambient un Cafarnaüm de veus acompanyat de mirades, glopets, complicitats...
El traspàs segellà la baixada de persiana. La reobertura fou asèptica, inodora, incolora...
T'he tornat a veure enviant SMS, Whatsapp, escoltant absent l'iPod, acaronent amb els dits una tauleta tàctil amb la qual intentar trobar-te tu mateix.
L'avís de bateria baixa sona en vibració esmorteïda, recordant-te que encara hi ets a temps.

Tot ha canviat des d'aquell diumenge primaveral, els tons verdosos es confonien amb la coloració dels diversos tipus de flors, formant un bell espectacle natural; el jardí botànic no estava gaire concorregut. Els nenúfars suraven a l'aigua, i em vaig sentir com ells, quan vas lliurar-me l'anell i em vas fer la pregunta anhelada.
Avui he tornat al jardí, les tonalitats semblen diferents, no tenen la lluminositat d'antany, és la meva visió de l'entorn; un nenúfar ha deixat de surar i s'ha enfonsat, mentre l'altre segueix resistint.
La natura té moltes similituds amb la vida humana. Em sento sola...

Tot ha canviat. Havia de ser un dia tranquil, com qualsevol altre. Mai hauria pensat que obrir la porta a la meua veïna em suposaria un trasbals tan gran. Jo no volia implicar-m'hi, però m'hi vaig veure arrossegada. I ara..., ara tot ha canviat.

Tot ha canviat... només amb quatre paraules, no, no són les paraules, vas dir-me, són les actituds, i com sempre tenies raó. Però les teves actituds les llegeixo en paraules, sobretot. Unes paraules dites i unes altres de no dites van canviar-ho tot com de la nit al dia. Ara, unes altres paraules diferents i més sàvies tornen a canviar-ho de nou. I la casa torna a ser la mateixa casa, aquella que havíem inventat.

Tot ha canviat. Ni la llum del sol brilla ni les flors fan olor des que has marxat. A pesar que les onades del mar balandregen, trenquen amb tendresa i s'acosten assossegadament al meu pas el terra sota els meus peus ha trontollat i no tinc on recolzar-me. I tot i que jo només vull tornar a la meua vida anterior, còmoda i sense sotragades, ja sé que és impossible mentre deixo enrere la porta de la cripta envoltada de la teua absència.

Tot ha canviat. Primer jo era cantant i sabia anglès i els paraigües em servien per volar sobre el meu poble amb ales de colors. Penjava les nines de paper als estenedors del terrat perquè oloressin el vent i les amagava sota el coixí per conèixer els seus somnis. Ara la veu ja no sap cantar i vaig a Anglaterra per aprendre l'idioma. Faig maletes petites per pujar a l'avió i em toca seure al costat d'una ala grisa. Miro els núvols, des d'on les nines em saluden carregades de somnis que el vent es va emportar.

Tot ha canviat des d'aquella nit. La nit en què les mirades van portar les carícies, que van portar els petons que et van despullar. La teua nuesa em va fascinar, i et vaig llepar els pits. Vaig baixar amb la llengua, com una serpeteta afamada, fins a trobar el teu cau. I allí m'hi vaig quedar una estona per resseguir amb la boca el meu nou descobriment. I me'l vaig menjar. Tan suau, tan sucós, tan calent... Tu gaudies i gemegaves, i això em posava molt. I ara tot ha canviat. Ara no sé què triar. Ara sóc bisexual.

Tot ha canviat, el pallar a la vora de la casa és més fosc des que tu no hi ets. La boira embriaga els llindars on abans gratava la llum de la vesprada. És aquest oblit el que no em permet veure més enllà d'aquesta casa que se'm menja. Em cau a sobre com tones de ciment armat. Sempre amb el bell ball que emmascara els moviments més subtils del diable amagat darrera ombres xineses a la llum d'una espelma a mig apagar pel vent de la solitud. Un haiku és el que necessito per existir. Sentir; això necessito.

Todo ha cambiado. De repente.

Marta, mi mujer, me ha dicho te quiero.

Pedro, el vecino que me odia, lleva un rato recordándole aquel día que fuimos al fútbol.

Y Laura... mi hija adolescente que no emite más que gruñidos, me tiene asombrado; no para de decir papi...

El que no abre boca en cambio es el único capaz de ver mi alma. Es Raúl, el pequeño, el que me ha salvado de la soledad estos meses.

¡Raúl, estoy aquí! ¡Eh...! ¡Caramba! No debe oírme. Es este cristal que nos separa. No sé que hago en esta caja... ¡Nooo...!

Tot ha canviat quan m'has agafat de les mans i m'has mirat als ulls. La gent de cop ja no hi era, se sentien xiscles a la llunyania i jo volava. I no paràvem de mirar-nos als ulls. Encara tremolo només de pensar-te. Tot ha canviat perquè has fet un pas i jo t'he seguit i ara sembla que ens queda menys. Guardo la teua mirada sempre al cor i somnio amb la carícia de les teves mans que, per uns instants, es van fondre amb les meves.

Tot ha canviat. Tot és res. Res ha canviat. Passa l'estiu però no l'angoixa, passen els dies però no passa la por. La por no canvia. Canvia el meu voltant, el tot de fora però el meu tot que a voltes es torna res, el meu tot- res no canvia. Sempre acaba tornant. Torna tot. Tot és res. Res no torna. Res és tot. Tot torna, i què ha canviat? Ni res ni tot, ni el meu tot-res. Potser el meu ull (quan veu el que vol), o el meu pensar (quan no penso), o el meu sentir (quan les dis-sensacions no m'angoixen) però... i si canvio el lloc? Passaport. Passa-por-t. Passarà la por?